

«Іловайський котел» для родини

ДОРОГА СМЕРТІ: ЯК БЛИЗЬКІ ЗАГИБЛОГО СЕРЖАНТА ЮРІЯ БЕРЕЖНОГО ТИЖДЕНЬ ШУКАЛИ ТІЛО, ПРИ ЯКОМУ БУЛИ ВСІ ДОКУМЕНТИ

Тетяна РЕПІНА

НАБЛИЖАЄТЬСЯ річниця жахливих подій, що сталися у кінці серпня минулого року і які українці називають не інакше, ніж трагедія під Іловайськом. Ще й досі чиновники Міністерства оборони граються в аферистичні шаради по схемі «Три пишемо, два тримаємо на думці», тому точна кількість героїв, які склали там голову, поки що так і не визначена. Сумщина також має свій рахунок у цій драмі: серед наших земляків, що не вибралися живими з Іловайського котла, значиться ім'я сержанта, командира інженерно-саперного відділення Юрія Бережного, який 29 серпня загинув на виході з Іловайського котла від осколкового поранення загинув.

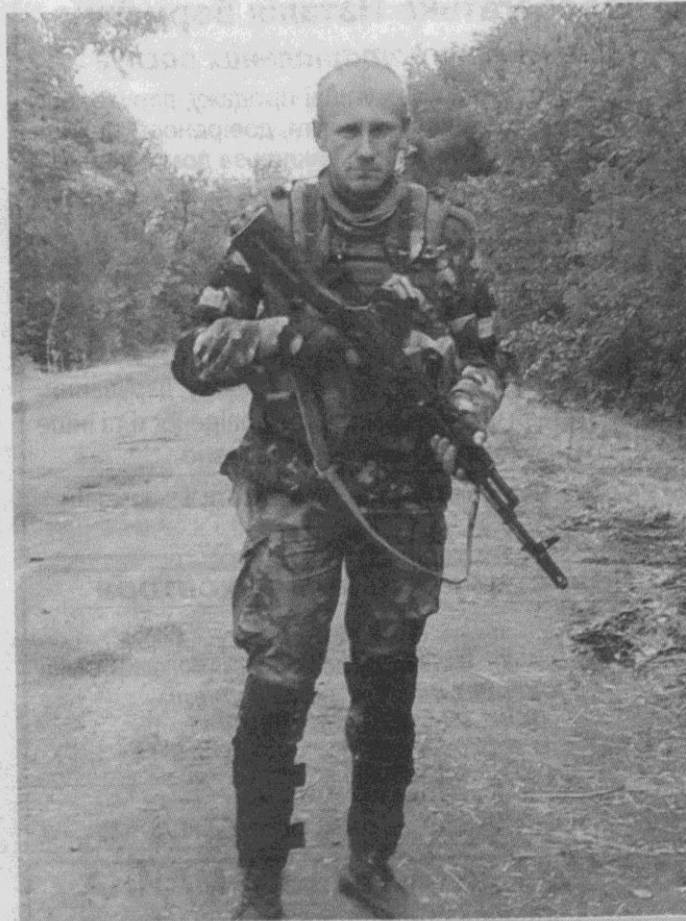
Пекло невідомості

З родиною Бережних автору тексту довелося поспішити під час збору матеріалу для книги пам'яті воїнів АТО. Ми зустрілися у січні цього року, щоб по-

романтичного знайомства та палкого кохання, зі сльозами на очах згадала, як разом з чоловіком чекали народження первістка Сашеньки.

Юрій Бережний закінчив дев'ять класів, вступив до училища на спеціальність «електрик-кіномеханик». А потім вивчився ще й на тракториста. У 18 років його призвали на строкову службу, після її проходження він вирішив залишитися контрактником. Згодом здібного юнака направили до Кам'янець-Подільська, де опанував науку розмінування боеприпасів. 13 березня цього року хлопців з охтирської частини командували до Харківської області, потім направили на Луганщину. Через півтора місяці Юрій приїхав додому у відпустку. Час проминув швидко, і юнак знову повернувся у зону АТО, а після другої короткої відпустки поїхав до Донецька.

Розповідь неблаганно близилася до трагічного фіналу - до виходу Юрія з Іловайського котла. 26 липня 2014 р. після кількох днів мовчання Юрій вийшов на зв'язок з родиною і повідомив, що ра-

▲ У пам'яті назавжди. Юрій Бережний - один з українських бійців, які не змогли вийти з «Іловайського котла»

ною, щедро приправленою байдужістю чиновників до людського горя.

Визволення військ

стину, де служив її син, але про його долю ще нічого не було відомо. Наступного дня їй вдалося зв'язатися

дали номер телефону командира частини місцевій жінці, щоб вона повідомила про їх полон. Саме вона проінформувала частину про загиблого. Втім прізвища його вона не назвала і додала, що їй вдалося поховати чотирьох українських бійців.

«Коли я зрозуміла, що нашого Юру, можливо, поховали десь на чужій землі, я ледве не збожеволіла, - зізнається мати. - Ми думали, що наші військові знайдуть поховання і привезуть Юру додому. Проте нам повідомили, що Новокатеринівка зайнята російськими військами і туди не можуть потрапити ані Червоний Хрест, ані наші солдати.

Родина Бережних вирішила діяти самостійно і будь що повернути тіло Юрія у рідну Чупахівку. «Ми почали шукати людей з Донецької області. Думали, може, хтось за гроші нам допоможе нашого хлопчика знайти, викопати і перевезти додому. На думку спало поїхати до Охтирки та попросити когось з переселенців. Спочатку ніхто не погоджувався - вони всі дуже бояться бойовиків з ДНР.

Довгий шлях додому...

8 вересня родичі поїхали шукати Юрія у Дніпропетровськ. Згадуючи ці чорні осінні дні, мати не стримує сліз: «Ми приїхали у морг, а нас направили до військової прокуратури писати заяву. Саме там я зрозуміла, що таке пекло на землі. На екрані комп'ютеру мені сотнями показували фото загиблих хлопців, спотворених, в крові. Іноді це були знімки просто окремих фрагментів тіла або одна голова... Хвилини тяглися безкінечно, але Юрія ми так і не побачили. Через те поїхали до іншої військової прокуратури. Часом мені ставало зле і я вже не могла дивитися на ці страшні свідчення війни. Тоді нас направили в один з моргів, сказавши, що там є солдат, тіло якого можна впізнати. Але надія виявилася марною. Втім саме там волонтери дали нам адресу моргу у Запоріжжі, де міг бути наш синочок. Ми майже одразу його знайшли. Він був у формі та бронжилеті. При ньому були всі документи, воєнний квиток, гроші. Чому не можна було сповістити нас і не змушувати так страждати? Керівництво

у січні цього року, щоб поговорити про те, якою людиною був Юрій, про що мріяв, що любив. Щоб його маленький син Сашко зміг через декілька років взяти до рук книгу та прочитати, яким чудовим був його татко.

А ще запам'яталося, що наш Юра лежав під номером 3192...

З батьками, що мешкають у с. Чупахівка Охтирського району, ми довго розмовляли про дитячі роки хлопця, про його захоплення астрономією. Його дружина Оля розповіла історію їх

ною і повідомив, що разом з іншими хлопцями перебуває в оточенні, а кругом російські війська. 29 липня приблизно між 11 та 12 годинами Юрія Бережного не стало. Можна лише здогадуватись про останні думки Юрія в страшні

останні часи життя. Втім його бій сонячним серпневим днем закінчився назавжди, а для родини тільки почалося персональне пекло невідомості та боротьби з бюрократичною тягани-

Ризикований рейд

Проте родина Бережних не одразу дізналась, що улюбленого сина, коханого чоловіка та лагідного татка не стало. Побачивши в телевізійних новинах сюжет про те, що колону українських військових обстріляли і кількість загиблих і поранених з'ясовується, мати Юрія схопилася за телефонну трубку і з ранку до ночі телефонувала усім, кому могла: у військову частину, у шпиталі, на "гарячу лінію" Міністерства оборони.

30 серпня мати Юрія розмовляла з командиром ча-

го дня їй вдалося зв'язатися з керівництвом шпиталю у Запоріжжі. У списку двохсот поранених прізвища Юрія не було. "Ми сподівалися, що він врятувався або знаходиться у полоні, — пригадує мати. - Але наступного дня до нас приїхали люди з військової частини і розповіли, як усе було. Коли українським військовим дали "зелений коридор" для виходу з оточення, по них несподівано почали стріляти з гранатометів. 12 хлопців з загону Юри опинилися у полоні, а наш синочок загинув".

Пізніше хлопці, яких схопили російські військові,

боятися боюників з ДНР. Але потім знайшовся один відчайдух, що раніше проживав у Сніжному. Ми погодили йому машину, дали одягу, лопату, їжу, гроші за роботу хоча б на саму просту труну, купили sim-карту на телефон. Він домовився із місцевими, а з Охтирки з ним поїхали двоє військових з нашої частини", - згадує мати.

Згодом чоловік зателефонував Бережним та повідомив, що Юрія серед похованих немає... Також він дізнався, що усіх вбитих вивозили російські машини і передавали їх українському Червоному Хресту.

страждати? Керівництво моргу повідомило, що це не в їх компетенції, - мовляв, повинні були з його частини приїжджати шукати. Але якби ми чекали вдома, склавши руки, то попрощатися з Юрою змогли би не скоро. Коли ми були у морзі, там лежали сотні невпізнаних бійців. А ще запам'яталося, що наш Юра лежав під номером 3192...»

Так що можна сказати, що в Іловайському котлі побував не тільки Юрій Бережний, а і вся його родина. Всі вони бачать його у снах, тож впевнені, що він все одно поруч і захистить їх навіть з небес. ❧